

ODPIS

Sygn. akt VIII U 1085/16

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSO Maciej Nawrocki

Protokolant st. prot. sąd. Magdalena Pelz

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016r. w Poznaniu

odwołania **W. B.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

z dnia 11 kwietnia 2016r., znak: (...)

w sprawie **W. B.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

o wysokość świadczenia

oddala odwołanie

/-/ Maciej Nawrocki

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie art. 114, art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa), po rozpoznaniu wniosku złożonego dnia 18 lutego 2016 r., odmówił W. B. ponownego ustalenia wysokości emerytury zakończonej prawomocną decyzją z dnia 20 czerwca 2013 r.

Uzasadniając wskazał, iż decyzją z dnia 20 czerwca 2013 r. przyznał prawo do emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego od dnia 1 maja 2013 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość przyznanej emerytury ustalono zgodnie z art. 26 ustawy emerytalno-rentowej. Dnia 18 lutego 2016 r. został złożony wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury. We wniosku tym nie wskazano na nowe okoliczności, które nie były znane organowi rentowemu przed wydaniem decyzji z dnia 20 czerwca 2013 r., ani nie przedstawiono nowych dowodów. Aby dokonać wznowienia postępowania prawomocnej decyzji, którą ustalono wysokość emerytury, wnioskodawczyni winna przedstawić takie dowody, których waga pozwalałaby ponownie, pomimo uprawomocnienia się decyzji ustalić raz jeszcze wysokość emerytury. Skoro wznowienie postępowania stanowi wyjątek od zasady trwałości prawomocnych orzeczeń, a więc przewiduje, że pomimo uprawomocnienia się decyzji można dokonywać ponownej oceny, to dowody i okoliczności wskazane na tę okoliczność muszą być istotne, tak by pozwoliły ponownie przeprowadzić postępowanie co do istotny sprawy. Argumenty zawarte we wniosku z dnia 18 lutego 2016 r. nie są

poparte żadnymi nowymi, konkretnymi dowodami. Wyrok sądu w Szczecinie z 17 grudnia 2015 r., na który powołała się wnioskodawczyni zapadł w indywidualnej sprawie, która nie daje organowi rentowemu podstawy prawnej do ponownego ustalenia emerytury. /vide: decyzja w aktach ZUS/

Dnia 13 maja 2016 r., w formie i terminie przewidzianym prawem, **W. B.** złożyła odwołanie od powyższej decyzji.

W uzasadnieniu podniosła, iż w związku z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z 17 grudnia 2015 r. złożyła wniosek o przeliczenie wysokości emerytury. Wiek 60 lat ukończyła dnia 1 października 2012 r. i pobierała emeryturę na podstawie przepisów obowiązujących do końca 2012 r., a więc bez odejmowania wcześniej wypłaconych świadczeń. Wniosek o przeliczenie złożyła w 2013 r. i w skutek tego obniżono odwołującej świadczenie. Odwołująca wskazała, że zdaniem Sądu Okręgowego w Szczecinie uprawnienia do świadczeń powstają z dniem spełnienia wszystkich warunków. Nie jest zatem istotna data złożenia wniosku, czy też data ustalenia prawa do świadczenia. Data osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego decyduje o sposobie obliczenia wysokości świadczenia. Nie ma wobec tego podstaw, aby osoby, które do końca grudnia 2012 r. osiągnęły powszechny wiek emerytalny miały pomniejszane świadczenie. Zdaniem odwołującej znajduje się ona w takiej samej sytuacji, jak emerytka ze S.. /vide: odwołanie k. 2 akt/

Organ rentowy wniosł o oddalenie odwołania przytaczając argumentację prawną i faktyczną zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji. /vide: odpowiedź na odwołanie k. 4-5 akt/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. B. urodziła się dnia (...)

Decyzją z dnia 10 listopada 2007 r. przyznano odwołującej emeryturę wcześniejszą od dnia 1 października 2007 r., tj. od ukończenia wieku. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z art. 53 ustawy emerytalno-rentowej. Do ustalenia podstawy przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1996 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 78,75%; uwzględniono staż ubezpieczeniowy wynoszący 26 lat + 0 m-cy okresów składkowych oraz 1 rok + 7 m-cy okresów nieskładkowych. Emerytura wyniosła 1.060,69 zł.

dowód: decyzja w aktach organu rentowego

Dnia 17 maja 2013 r. odwołująca wniosła o przyznanie emerytury w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego.

Decyzją z dnia 20 czerwca 2013 r. organ rentowy przyznał emeryturę od dnia 1 maja 2013 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury obliczono zgodnie z art. 26 ustawy emeryturach i rentach z FUS. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Podstawę obliczenia emerytury umniejszono o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Wysokość przyznanej emerytury kapitałowej wyniosła 1.320,33 zł. Ponieważ tak obliczona emerytura była niższa od emerytury wcześniej przyznanej, nie podjęto jej wypłaty, kontynuując wypłatę świadczenia przyznanego w 2007 r.

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie W. B. od decyzji z dnia 20 czerwca 2013 r. Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu odrzucił apelację odwołującej od wyroku z dnia 5 listopada 2013 r. z powodu nie uzupełnienia w terminie braków formalnych.

Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2013 r. jest prawomocny.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego

Dnia 18 lutego 2016 r. W. B. zwróciła się o ponowne ustalenie wysokości emerytury i jej przeliczenie przy uwzględnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2015 r., w tym nie umniejszanie wysokości emerytury o kwotę wcześniej pobranych emerytur.

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r. organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury zakończonej prawomocną decyzją z dnia 20 czerwca 2013 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż decyzją z dnia 20 czerwca 2013 r. przyznano prawo do emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego od dnia 1 maja 2013 r. Natomiast dnia 18 lutego 2016 r. został złożony wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury. W ocenie organu rentowego we wniosku z dnia 18 lutego 2016 r. nie wskazano nowych okoliczności w sprawie, istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 20 czerwca 2013 r., jak również nie przedstawiono nowych dowodów. Organ rentowy stwierdził, że wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2015 r. zapadł w indywidualnej sprawie, która nie daje organowi rentowemu podstawy prawnej do ponownego ustalenia emerytury.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego

Powyższy – całkowicie bezsporny – stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS i aktach sądowych.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne i przydatne dla potrzeb niniejszego postępowania dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz w aktach pozwanego organu rentowego. Przedmiotowe dokumenty zostały bowiem sporządzone przez osoby do tego powołane w ramach przysługujących im kompetencji oraz w przewidzianej prawem formie. Ponadto ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony procesu, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. B. okazało się bezzasadne.

Przedmiotem sporu było to, czy odwołująca może domagać się wznowienia postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości emerytury.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy powołał się na art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, zgodnie z którym prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Powyższy przepis daje możliwość wzruszenia decyzji rentowych poprzez niwelowanie tzw. wad materialnoprawnych, czyli uchybień organu rentowego w zakresie rozstrzygnięcia o faktach warunkujących nabycie prawa do emerytur i rent albo zaniedbań samych ubezpieczonych wywołanych nieporadnością w dokumentowaniu prawa do świadczeń lub niedostateczną znajomością warunków, od których spełnienia zależy przyznanie uprawnień ubezpieczeniowych. Oznacza to zatem, iż postępowanie w sprawie o świadczenie może być wznawiane przed organem rentowym, w każdym czasie, jeżeli zaistnieją okoliczności przewidziane w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej.

Przesłankami ponownej oceny uprawnień ubezpieczonego jest ujawnienie „nowych dowodów” lub „nowych okoliczności” istniejących przed podjęciem decyzji rentowej i mających wpływ na ustalenie prawa do świadczenia lub jego wysokości.

Użyty w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej zwrot „ujawnione okoliczności” może oznaczać zarówno okoliczności faktyczne, jak i okoliczności sprawy, czyli nie tylko fakty, których ustalenie warunkuje wydanie decyzji, lecz również wszelkie zachowania uczestników postępowania w sprawie ustalenia prawa. Z kolei zwrot „nowy dowód”, obejmuje zarówno przypadki ujawnienia dowodów istniejących przed wydaniem decyzji, jak i sytuacje zgłoszenia dowodów uzyskanych po wydaniu decyzji, pod warunkiem, że wynikają z nich fakty powstałe przed tym momentem.

Decyzja rentowa nie ma przymiotu powagi rzeczy osądzonej, co oznacza, że organ rentowy może podważyć swoją błędną decyzję przyznającą świadczenie „nabyte”, pomimo niespełnienia ustawowych warunków powstania uprawnień do emerytury lub renty, a zainteresowany ponownie wystąpić z wnioskiem o to samo świadczenie, którego poprzednio mu odmówiono, jeżeli powołano się na nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji mające wpływ na ustalenie uprawnień ubezpieczeniowych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16.09.2009 r., I UK 121/09; z dnia 12.01.2001 r., II UKN 182/00 i z dnia 30.11.2000 r., II UKN 79/00 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.03.2003 r., II UK 393/02).

Odwołująca składając dnia 18 lutego 2016 r. wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego nie przedłożyła żadnych nowych dokumentów, a powołała się wyłącznie na wyrok Sądu Okręgowego w S.z dnia 17 grudnia 2015 r., który zapadł w sprawie VI U 2161/13. Odwołująca podała, że w jej ocenie powyższe orzeczenie zapadło w stanie faktycznym adekwatnym do jej sytuacji, w związku z czym powinno ono znaleźć zastosowanie również w jej przypadku.

Sąd Najwyższy wyroku z dnia 26 lipca 2013 r. (III UK 145/12) wskazał, iż „ujawnienie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji” obok „przedłożenia nowych dowodów”, stanowi przesłankę ponownego ustalenia prawa do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokości. Stosowanie tej przesłanki wymaga ustalenia znaczenia zwrotu „okoliczności” na gruncie przepisu art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Analiza przepisów prawa ubezpieczeń społecznych prowadzi do wniosku, że użyty w nich zwrot „okoliczności” występuje w dwóch znaczeniach, w znaczeniu okoliczności faktycznych oraz okoliczności sprawy. Nie ulega wątpliwości, że „dowody” służą ustaleniu istnienia okoliczności faktycznych (ustaleniu prawdziwości lub fałszywości twierdzeń o faktach). Jednakże użyty w przepisie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej zwrot „okoliczności” może oznaczać zarówno okoliczności faktyczne, jak i okoliczności sprawy, ustalone następnie w kolejnym postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez organ rentowy w sprawie. Kontekst przepisu art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej nie stwarza podstaw do ograniczenia znaczenia występującego w nim zwrotu „okoliczności” wyłącznie do „okoliczności faktycznych”. Zatem na gruncie wyżej wymienionego przepisu brakuje uzasadnienia dla przypisywania pojęciu „okoliczności” wyłącznie wąskiego znaczenia. Zatem dążąc do ustalenia znaczenia zwrotu „okoliczności”, należy uwzględnić szerszy kontekst użycia analizowanego pojęcia w przepisie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Otóż zarówno nowe dowody, jak i ujawnione okoliczności powinny stanowić kategorie „mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość”. Podkreślić należy, że dowody nie mają wpływu na powstanie ex lege uprawnień emerytalno-rentowych, lecz stanowią podstawę ustaleń zawartych w decyzjach rentowych. Ponadto zwrot „mają” odnosi się do sytuacji statycznych, zastanych w przepisach prawnych. Wobec tego można przyjąć, że zwrot „mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość” odnosi się albo do określonych w prawie materialnym przesłanek, które warunkują powstanie, zmianę lub ustanie prawa, albo do wymagań formalnych i materialnoprawnych, którym powinny odpowiadać czynności organu rentowego i wydane w ich następstwie decyzje rentowe. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 sierpnia 2016 r. (I UK 333/15).

Odwołująca nie przedstawiła nowych dowodów, ani nie ujawniła okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 20 czerwca 2013 r., w której organ rentowy obniżył wysokość świadczenia o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, a które miałyby wpływ na to prawo. Kwestia prawa odwołującej do przyznania emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalno-rentowej została już rozstrzygnięta decyzją organu rentowego z dnia 20 czerwca 2013 r. Była również oceniana przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie VIII U 2656/13, który wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 r. oddalił odwołanie. Powyższy wyrok uprawomocnił się na skutek odrzucenia apelacji.

Ani „dowodem”, ani „okolicznością”, o której mowa w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej nie jest wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2015 r. Wyrok ów zapadł po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny dnia 3 listopada 2015 r. **postanowienia** umarzającego postępowanie zainicjowane pytaniem prawnym Sądu Okręgowego w Szczecinie o następującej treści: czy art. 1 pkt 6 lit. b ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 637; dalej: ustawa nowelizująca z 2012 r.) w związku z art. 22 tej ustawy, dodający do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440; dalej: ustawa FUS) art. 25 ust. 1b, w zakresie,

w jakim ma zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury, o jakiej mowa w art. 24 ustawy FUS, przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2012 r., jest zgodny z art. 2 i art. 32 Konstytucji?

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2015 r. Trybunał Konstytucyjny umorzył postępowanie z uwagi na niedopuszczalność wydania wyroku. Natomiast w uzasadnieniu postanowienia wskazał, iż analiza orzecznictwa sądów powszechnych, w tym przede wszystkim Sądu Najwyższego, dowodzi, że sądy stoją na stanowisku, iż ustalenie prawa do świadczenia emerytalnego (rentowego) następuje na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. (...) Trybunał, rozważając możliwe zmiany przepisów emerytalnych w okresie od przystąpienia przez dany podmiot do systemu do momentu, w którym kończy się pobieranie przez niego świadczenia emerytalnego, zauważył, że zmiany tego rodzaju mogą nastąpić (co nie znaczy, że są dopuszczalne) w okresie nabywania prawa do emerytury, w okresie od spełnienia warunków nabycia tego prawa do wydania stosownej decyzji emerytalnej oraz na etapie realizowania prawa do emerytury (spełnienia świadczenia). W dwóch ostatnio wyróżnionych okresach zmiany nie mogą odnosić się do warunków uzyskania prawa do emerytury, ponieważ jest ono już (in abstracto lub in concreto) nabyte, choć mogą dotyczyć warunków waloryzacji należnych świadczeń czy sposobu ich wypłaty. Konstytucyjnie jest niedopuszczalne odebranie słusznie nabytych praw emerytalnych.

W konsekwencji Sąd Okręgowy w S. uznał, iż skoro ustawodawca najpierw (tj. do 1 stycznia 2013 r.) nie różnicował sytuacji osób korzystających z wcześniejszej emerytury i osób niekorzystających z tego przywileju w zakresie obliczania wysokości emerytury należnej w wieku powszechnym na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a następnie (tj. od 1 stycznia 2013 r.) sformułował nową zasadę w postaci pomniejszenia wysokości podstawy emerytury, o której mowa w art. 24 o sumę wcześniej pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, to brak było podstaw, by zasadę tę odnosić do ubezpieczonych, którzy prawo do wcześniejszej emerytury uzyskali przed 1 stycznia 2013 r., tj. przed wejściem w życie tej nowej regulacji.

W perspektywie analizy prawnej prowadzonej w niniejszej sprawie należy podkreślić, że Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 3 listopada 2015 r. **nie orzekł w przedmiocie konstytucyjności** art. 24 ust. 1b ustawy emerytalno-rentowej. Tymczasem tylko orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające niezgodność z Konstytucją ustaw w zakresie wskazanym w art. 190 ust. 4 Konstytucji wywiera skutki retroaktywne, co oznacza konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu, jeżeli stanowił on podstawę wydania kwestionowanego orzeczenia sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r., V CO 43/08). Akt normatywny (jego część) uznany za niekonstytucyjny traci moc obowiązującą na przyszłość, jego moc obowiązująca rozciąga się na stany faktyczne powstałe przed ogłoszeniem orzeczenia trybunalskiego.

W ocenie Sądu, w perspektywie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej można by rozważać poczytanie jako „nową okoliczność” także orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego innego niż stwierdzające niezgodność aktu prawnego z Konstytucją – na przykład orzeczenia wskazującego na zgodność / niezgodność z Konstytucją przepisu w określonym zakresie (tzw. wyrok zakresowy) lub rozumianego / interpretowanego w określony sposób (tzw. wyrok interpretacyjny). Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 listopada 2015 r. nie spełnia żadnego z tych warunków. Wręcz przeciwnie, Trybunał Konstytucyjny wskazał na utrwalony w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego sposób wykładania zagadnień zmiany przepisów w zakresie ubezpieczeń społecznych w kontekście prawa do świadczeń poszczególnych ubezpieczonych i ocenił, że zagadnienie to nie wymaga merytorycznego rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego, gdyż – mówiąc nieco kolokwialnie – „nie ma tu problemu”, nie ma prawnych wątpliwości wymagających rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny, a zagadnienia wykładni prawa należą do sądów powszechnych.

Jest prawdą, że Sąd Okręgowy w P. w wyroku z dnia 5 listopada 2013 r. rozstrzygnął zarysowane wyżej zagadnienie prawne inaczej niż Sąd Okręgowy w Szczecinie i inaczej niż – według Trybunału Konstytucyjnego – wskazują utrwalone poglądy judykatury. Środkiem korekty wadliwego – według odwołującej – orzeczenia z dnia 5 listopada 2013 r. i uzyskania zgodnego z prawem – według odwołującej – rozstrzygnięcia o jej prawie do emerytury powinno być jednak skuteczne wniesienie apelacji nieobciążonej brakami formalnymi (względnie terminowe uzupełnienie

tychże braków), ewentualnie także skargi kasacyjnej. Nie jest natomiast takim środkiem złożenie kolejnego wniosku o przyznanie świadczenia w organie rentowym w trybie wznowienia postępowania w oparciu o pogląd prawny wyrażony przez sąd w innej sprawie. Dopuszczenie takiego sposobu działania odebrałoby wszelką doniosłość prawną prawomocnemu wyrokowi z dnia 5 listopada 2013 r., co byłoby sprzeczne z fundamentalnymi zasadami postępowania cywilnego.

Konkludując, przesłanki wznowienia postępowania uregulowane w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej nie zostały spełnione. Regulacja zawarta w tym przepisie obliguje sąd, aby rozpatrując odwołanie od decyzji wydanych na podstawie tego przepisu, w pierwszej kolejności zbadać, czy opiera się ono na „nowych dowodach” lub „ujawnionych okolicznościach” istniejących przed wydaniem prawomocnej decyzji, które dodatkowo „mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 marca 2016 r., III AUa 1705/15). Dopiero przedstawienie przez wnioskodawcę nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności pozwala sądowi na skontrolowanie zasadności odmowy prawa do świadczenia lub zmiany jego wysokości.

Mając powyższe na względzie, wobec nie spełnienia przesłanek wymienionych w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oraz powołanych wyżej przepisów prawa materialnego oddalił odwołanie od decyzji z dnia 11 kwietnia 2016 r.

/-/ Maciej Nawrocki